

Jin. bodu : 1/

Posudek vedoucího práci na diplomovou práci Adama Hájka „JUDr. Vladimír Vochoč. Československý konzul v Marseille 1938-1941“. Praha 2008, FFUK, s. 138

Diplomant se připravoval k pečlivému a komplexnímu zvládnutí diplomového úkolu systematicky a dlouhodobě, což se odrazilo jak v relativně celistvém shromáždění pramenné základny, tak i v interpretační preciznosti v porovnání s obhájenou bakalářskou prací. Heuristiku považují za příkladnou, neboť nebylo vinou diplomanta, že nezískal možnost studovat v Archivu bezpečnostních složek České republiky archivní materiály, které se týkají zatčení Vladimíra Vochoče v roce 1954, jeho odsouzení a pak i zbytku života po propuštění na amnestii v roce 1960. Vysvětlil ale přesvědčivě, jak Vochočovo zatčení ovlivnila skutečnost, že v době svého působení v Marseille pomáhal československým interbrigadistům. Relevantní archivní fondy nepochybně prostudoval a dobře využil i pramenné edice, z nichž zvláště edice k Československo-francouzským vztahům v diplomatických jednáních 1940-1945 významně jeho vlastní archivní bádání doplnila. Literatura, která by se vztahovala přímo k osobě československého diplomata Vochoče de facto neexistují, ale monografie a studie, které se zabývají československou diplomacií a zahraniční politikou či situací v československém exilu v hlavním období badatelského zájmu diplomové práce, jsou zastoupeny reprezentativně. K pochopení autenticity atmosféry válečných let autorovi nepochybně napomohlo studium literatury memoárového charakteru, která je uváděna v zajímavém výběru.

Bližším časovým vymezením tématu na léta 1938-1941, kdy byl V. Vochoč československým konzulem v Marseille a kdy prožíval „hvězdné hodiny svého života“, dává diplomant najevo, kam umístil hlavní badatelský přínos svého pokusu o jeho politickou biografii. Nicméně už první dvě kapitoly diplomové práce přinášejí řadu pozoruhodných zjištění. Především objasňují, jak se na utváření Vochočovy osobnosti podílel vliv rodiny a prostředí, z něhož vyšel, a které silně akcentovalo demokratickou a nefalšovaně vlasteneckou tradici, zakotvenou v účasti dědečka na májovém spiknutí v roce 1849 a rozvíjenou otcem Otakarem Vochočem, realistou, který byl za první světové války dokonce internován. Zřejmě i toto rodinné zázemí a jeho právnické studium předurčilo Vochoče ke vstupu do diplomatických služeb. Na ministerstvu zahraničních věcí se věnoval mezinárodnímu právu a pro svou odbornou erudici se na konci dvacátých let stal dokonce tajemníkem prof. A. Hobzy, který ČSR zastupoval při rozhodcích soudech s Maďarskem a Německem. Zajímavou cauzou je Vochočova snaha habilitovat se na pražské Právnické fakultě Univerzity Karlovy pro obor mezinárodního práva. Habilitace byla odkládána a Vochoč se jí dočkal až v roce 1933, kdy začal mezinárodní práva přednášet. Diplomant uvádí názvy spisů, které kvalifikují Vochoče jako odborníka na mezinárodní právo. Úkolem do budoucna ovšem zůstává provést jejich kritické zhodnocení, byť na jednom z kritických soudů diplomanta, že se jedná o texty „akademické a suchopárné“, se asi sotva co změní.

Klíčová třetí kapitola diplomové práce zachycuje Vochočovo působení na československém konzulátu v Marseille, které svou povahou daleko překročilo význam působení konzulárního typu. V jednotlivých podkapitolách diplomant sleduje, jak neúnavně a vynalézavě se věnoval právní ochraně československých příslušníků, jak se podílel na řešení problematiky československých vojenských jednotek ve Francii, včetně jejich evakuace po porážce Francie, a cennou součástí této kapitoly jsou pasáže, které dokumentují, jak se V. Vochoč podílel na ochraně a pomoci politickým emigrantům německým či rakouským a co učinil ve prospěch židovské komunity z těchto zemí. Zvláštní součástí aktivit V. Vochoče byl podíl na organizování a podpoře československých příslušníků ve Francii, který je analyzován

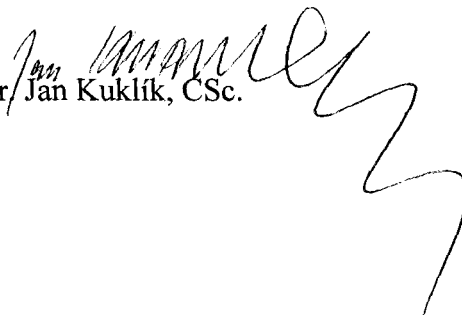
v samostatném exkurzu. Tento relativně celistvý příspěvek by si zasloužil samostatné publikování.

Závěrečná pátá kapitola práce se zabývá Vochočovými osudy po skončení druhé světové války. Zaznamenává, na jakých aktivitách československé zahraniční politiky se podílel a co se s ním dělo po únoru 1948. Tuto etapu Vochočova života diplomant jistě lépe dokumentuje, až mu bude umožněno studium příslušných materiálů v Archivu bezpečnostních složek ČR.

Tudy povede cesta k dalšímu doplnění a rozšíření diplomové práce, která se pak pro svůj nesporně originální badatelský přínos může stát dobrým základem pro práci rigorózní.

Hájkova diplomová práce má nadstandartní kvalitu a doporučuji ji k obhajobě s přáním, aby tak vyznělo i její hodnocení po obhajobě.

V Praze 7. září 2008

Prof.dr. Jan Kuklík, CSc.